

העם

יש בעיות?

המלחמה בשער

מנהיגי ערב מאיימים במלחמה כדי להסיח את דעת ההמונים מן הבעיות ה"פנימיות!"

"האפנדים מסיתים את העובדים נגד היהודים, כדי להחניק את דרישותיהם הסוציאליות!"

כמה פעמים, במשך שלושה דורות, נשמעו פסוקים אלה ביישוב העברי וכי מדינת ישראל? כמה פעמים עוררו בלב השומע היהודי הרגשה של עליונות, כי נוסח: "אצלנו זה לא יכול לקרות?" אבל השבוע היה נדמה שזה קורה בישראל.

בין ויונה. בעוד גל השביתות גואה בישראל, וממשלת הפועלים מתכננת סידור רה של חוקים לאיסור שביתות בדרכים מתוחכמות, הופיעו לפתע מנהיגי ישראל, אל, בזה אחר זה, וניבאו שחורות על המלחמה הממששת ובאה. מפינחס ספיר עד שימעון פרס, לא היה

הישראלית, שבראשה עמד פוליטיקאי מנוסה וזהיר כמו ראובן ברקת, התפתחה ליפול לתוך מלכודת-עצמית עתיקה זו. ראיון שר אילמים. היה לפרשה

המשך משעשע. בהגיעו ללוד, עטה הטלוויזיה על ברקת, כדי שיחזור על סיפורו.

ואז ראו הצופים את הראיון: הכתב שאל את יו"ר הכנסת, יו"ר הכנסת הגיע את שפתיו — אולם שום קול לא בקע מן המכשיר. היה זה ראיון של אילמים.

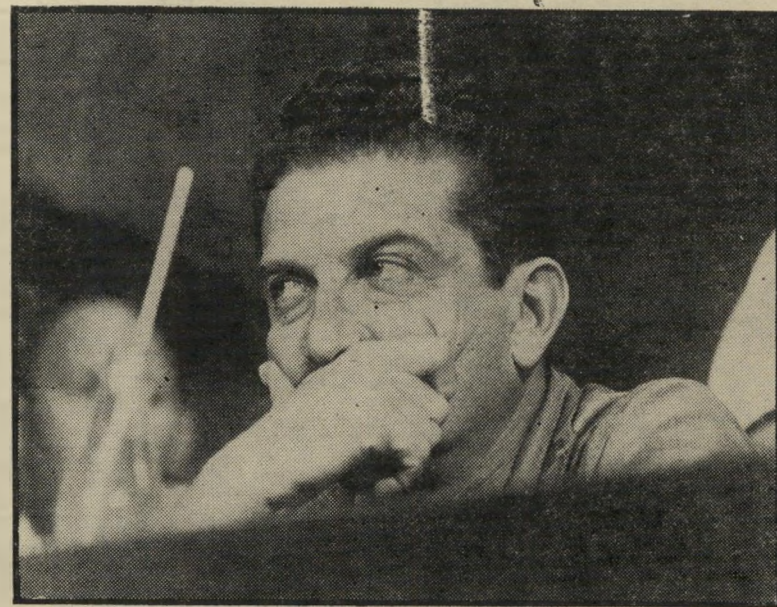
וכך היה טוב.

יחסי-חוץ

פואמה פדגוגית

ברוסית

בעיני עיתוני שוודיה, היתה זאת תעלומה או בדיחה. שר החינוך והתריבות של ישראל בא לשוודיה, כאורחו של שרת-החינוך השוודי. אולם הוא לא גילה שום התעניינות בענייני החינוך, לא ביקר בבתי-ספר ובמיכללות, מסר

עסקן וייצמן

מיהו האויב הפנימי?

הודעות מדיניות למכביר. ישראלי היה מתפלל על תמיחת ה"שוודים, כי ממתי עוסקים שרים ישראליים בעניינים המסוריים בידיהם, במקום לעסוק בפוליטיקה גבוהה?

הגיע הזמן. אולם ביקורו של יגאל אלון לא היה כולו היתולי. הוא משתלב בסידרה מוזרה של ביקורי ישראל לים רמימעלה בסקנדינביה.

בעיני הפרשנים, היה לכל זה רק פירוש אחד: יש תכונה לחידוש היח"ס בין ישראל וברית-המועצות. כל הביקורים האלה באים לצורך קיום מג"ע עם ישראליים עם שליחים סובייטיים, ה"מעדיפים, מסעמי נוחות, להשתמש ב"אמצעים הניטרליות — פנילנד ושוודיה.

עסקים

עסקי המתים

הפורחים

דויד לוי חייג ביד רועדת את המספר 101 — תחנת מגן דויד בתל-אביב — וביקש לשלוח לו אמבולנס. לשאלת ה"מרכונות, הסביר כי בן-משפחתו נפטר, והרופא הורה להעבירו לבית-המתים. המרכונות ביקשה את שמו וכתובתו, הבטיחה לשלוח. כעבור זמן קצר, הגיע האמבולנס. הנהג ועוררו הורידו את ה"מנוח לאמבולנס. הנהג עלה שנית, ביקש מלוי 140 ל"י.

זה לא שלנו. לוי הוציא פנקס צ'קים, שילם את הסכום. גם במעמד אבלים זה נראה לו הסכום, תמורת נסיעה של עשר דקות, כשערוורית.

(המשך בעמוד 49)

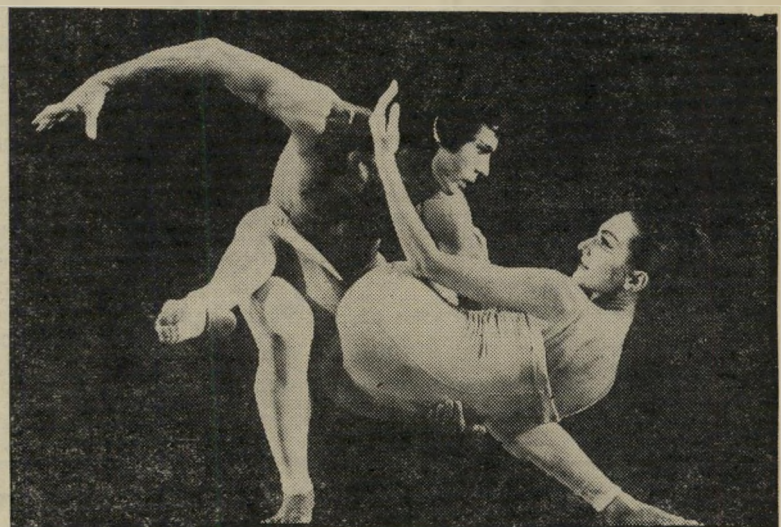
השם שיהיה קשור בתדמיתו של הספורט הישראלי בשנת תשל"א, לא יהיה שמו של ספורטאי, גם לא שמו של עסקן ספורט, אלא זה של משפטן, שופט בית-הדין העליון הד"ר משה עציוני. הד"ר עציוני מונה על ידי הממשלה לעמוד בראש ועדת חקירה ממלכתית שנועדה לחקור את השחיתות בכדורגל הישראלי. בתשל"א הגיעו הרקבון והשחיתות בכדורגל הישראלי למימדים חסרי תקדים, כשמהמרי טוטו מצטרפים לקבוצות הנתונות ב"סכנת ירידה בקניית משחקים. ספורטאים, עסקנים וקברניטי ההתאחדות, מצאו את עצמם שקועים בבוץ וטי"נופת שרק טיהור כללי יכול היה לחלצם ממנו.

המצב לא היה חדש. הוא איפיון את הכדורגל הישראלי מזה 15 שנה לפחות. אבל השנה הגיעה השחיתות למימדים שעברו כל גבול, בעיקר בגלל פיתויי פרסי הטוטו, הסעירו את דעת הקהל והביאו למינוי הוועדה, שמסקנותיה טרם פורסמו.

היה זה אפייני שאיש מבין כדורגלני ישראל לא אורמוץ להופיע בפני הוועדה ולחשוף את הידוע לו על מכירת משחקים. רק כדורגלן אחד, משה רוזנר מ"רמת-עמידר, גילה אומץ-לב בספקו מידע על שחיתות, אבל כזו שלא היה מעורב בה אישית.

להקת בת-שבע

אמנות

המוסד האמנותי הרציני ביותר בארץ, בעל ההישגים הנאים ביותר, היה בתשל"א להקת בת-שבע. במדינה שאין לה כלל מסורת מחול, הצליחה להקה לגבש לעצמה קהל המופיע בקביעות להצגותיה, ותוך כדי עבודה ממושכת ומאומצת הגיעה לרמה, שעוררה בדרך כלל את התפעלותה של הביקורת הישראלית.

אבל בכך לא די. בת-שבע הוכיחה את עצמה מעל ומעבר לגבולות המדינה, כשגריר האמנותי המשובח ביותר של ישראל. הופעותיה בארצות-הברית הוכתרו בהצלחה שלא היה דומה לה לשום גוף אמנותי אחד מן הארץ, ומבקרים חמורייפנים וטורפיי-הצגות, שברודווי רועדת מפניהם, הכתירו את בת-שבע כ"אחת מלהקות הבלט המודרני הטובות בעולם" ואילו את שני רקדניה הראשיים, רינה שיינפלד ואהוד כרדור, ציינו בין רקדני הצמרת של הבלט הבינלאומי.

כל זה תוצאה של שנות עבודה ארוכות ומפרכות, הרחק מן הקלחת הרגילה, המלווה את חיי שאר האמנויות בארץ, אולי זאת גם אחת הסיבות להצלחה.

מרדכי שני

רפואה

לראשונה בארץ מונה אדם בן 33 כמנהל אחד מבתי החולים הגדולים במדינה. האיש, ד"ר מרדכי שני, התמנה למנהל בית-החולים תל-השומר, שנקרא על-שם קרמו, איש-הרפואה הדגול, חיים שיבא.

המינוי לא עורר הפתעה בין מכריו של הרופא הצעיר, ד"ר שני סיים לפני שבע שנים בלבד את בית-הספר לרפואה בירושלים. הצבר, שהחל עובד במחלקה הפנימית תחת פיקוחו של ד"ר שיבא, הוכיח את עצמו עד מהרה. עם תום מלחמת ששת הימים כאשר על תל-השומר הוטל לארגן את שרותי הרפואה בעזה וסניג, ראו בד"ר שני מועמד המתאים לתפקיד מינהלי זה. על צורת ניהול השרותים, ועל יחס ולתושבים, קיבל את הפרס על שם אלברט שווייצר. כאשר נפטר שיבא ראו בו את היורש הטבעי. בזכות הצלחתו להיכנס בכוחות עצמו לאחד התחומים המיסודיים והקשים להדירה ביו"ת, זכה ד"ר שני לאיש השנה ברפואה.